

Bezrobocie - Bezrobocie cykliczne - definicja, charakterystyka, przykłady

Bezrobocie cykliczne (koniunkturalne, keynesowskie) jest rodzajem bezrobocia (zjawiska cechującego się nadwyżką podaży pracowników nad popytem na pracę), które zależy od koniunktury gospodarczej lub recesji – momentu cyklu, w jakim znajduje się gospodarka.

W cyklu gospodarczym można wyróżnić dwa charakterystyczne okresy – jest to recesja (negatywny stan gospodarki) i koniunktura (stan pozytywny). Podczas trwania recesji ludzie kupują coraz mniej, spada więc zapotrzebowanie na towary i usługi. Wpływa to na zmniejszenie produktywności, co pociąga za sobą zwolnienia pracowników. Podczas recesji więc bezrobocie wzrasta.

Odwrotna sytuacja występuje podczas koniunktury – trwa dobra sytuacja w gospodarce, ludzie kupują coraz więcej towarów i chętniej korzystają z usług, wzrasta tym samym zapotrzebowanie na pracowników. Bezrobotni z okresu recesji znowu znajdują pracę – bezrobocie spada.

Osobą, która po raz pierwszy zwróciła uwagę na zależność bezrobocia od cyklu gospodarczego, był J.M. Keynes. Ten angielski ekonomista, badając skutki wielkiego kryzysu ekonomicznego z lat 1929-1933, zauważył, że państwo powinno oddziaływać na popyt (zapotrzebowanie na towary i usługi) w celu minimalizacji bezrobocia. Poprzez wpływanie na popyt i inne instrumenty państwo może wpłynąć na spłaszczenie cykli koniunkturalnych i tym samym nie tylko ograniczyć bezrobocie cykliczne, ale także zażegnać ryzyko powtórki kryzysu ekonomicznego.

Ze względu na swoje poglądy Keynes jest uznawany za zwolennika tzw. interwencjonizmu – czyli zgody na angażowanie się państwa w gospodarkę, za co był krytykowany przez późniejszych neoliberalnych ekonomistów (kładących nacisk na wolności gospodarcze).